Begur

Primer cauen quatre gotes i després continua un plugim intermitent. Ja passa això en el mes de juliol, a Begur o a qualsevol indret de la Costa Brava. Ens refugiem sota els tendals d'un bar a la plaça i veiem la gent que passa. Qui més qui menys té pinta d'americano o de turista rus que dissimula amb uns texans esparracats, però que té compte corrent en un paradís fiscal, un Lexus al pàrquing Onze de Setembre i una casa amb vista a Sa Tuna.

Si no fos per aquesta mica de pluja, ens hauríem assegut al Pedrís Llarg, vora l'església, amb un parell de begurencs adoptius que renegaven de coses del futbol. Aposentat en aquest racó sagrat acabes interioritzant alguns dels secrets hiperbòlics més ben guardats dels begurencs, dels morts i dels vius, i per poc que t'hi mantinguis una estona sempre hi ha algú que acaba explicant-te l'arbre genealògic del senyor Pella i Fargas.

Jo no hi entenc gaire, però penso que Begur és així. Amagat entre muntanyes que pugen i baixen i a l'empara d'un castell cisellat a la roca que és botó de roda de la contrada, però que no es mou. El poble es desperta cada matí amb un sol que, com un narcís, s'emmiralla en les aigües d'un mar insolent, produint un paisatge que és farratge de fotògrafs de tota mena i de pintors a l'oli.

Les botigues ofereixen productes curiosos, roba de l'Índia, barrets de palla xinesos, objectes de decoració fets expressament perquè semblin vells, i tots els productes que necessiten els turistes i que són exactament iguals per tot arreu, però que aquí fan més patxoca i semblen originals. Begur, igual que Cadaqués, fa vida a part, la seva ànima és com un oriç, recoberta per una closca espinada, però que encara conserva en el seu interior l'exquisit sabor marí dels somnis d'ultramar.

Font del document: http://www.diaridegirona.cat/girona/2017/07/26/begur/858585.html?utm_source=rss